

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 22/16

Luxemburg, 1 martie 2016

Hotărârea în cauzele conexe C-443/14 și C-444/14
Kreis Warendorf/Ibrahim Alo și
Amira Osso/Region Hannover

Curtea de Justiție se pronunță cu privire la relațiile dintre libertatea de circulație a beneficiarilor unei protecții internaționale și măsurile care vizează facilitarea integrării lor

O obligație privind reședința poate fi impusă beneficiarilor protecției subsidiare dacă se confruntă cu dificultăți mai mari de integrare decât alte persoane care nu au cetățenia UE și care au reședința în mod legal în statul membru care a acordat această protecție

Potrivit unei directive a Uniunii¹, statele membre trebuie să permită persoanelor cărora le-au acordat statutul de beneficiar al protecției subsidiare² să circule liber pe teritoriul lor, în aceleași condiții ca cele rezervate celorlalte persoane care nu au cetățenia UE și care au reședința în mod legal acolo.

Dreptul german prevede că, atunci când beneficiarii protecției subsidiare primesc prestații sociale, permisul lor de ședere trebuie însoțit de o obligație privind reședința într-un anumit loc (denumită în continuare „obligația privind reședința”). Pe de o parte, această obligație poate viza asigurarea unei repartizări adecvate a sarcinii acestor prestații între diferitele instituții competente în materie. Pe de altă parte, ea poate avea ca obiectiv facilitarea integrării persoanelor care nu au cetățenia UE în societatea germană.

Domnul Ibrahim Alo și doamna Amira Osso sunt resortisanți sirieni care au intrat în Germania în cursul anilor 1998 și, respectiv, 2001. Ambilor li s-a acordat beneficiul protecției subsidiare. Totodată, li s-a impus o obligație privind reședința pe care o contestă în fața instanțelor germane. Litigiul este în prezent dedus judecării Bundesverwaltungsgericht (Curtea administrativă federală, Germania) care solicită Curții de Justiție să stabilească dacă obligația privind reședința este compatibilă cu directiva.

Prin intermediul hotărârii pronunțate astăzi, Curtea constată mai întâi că **directiva impune statelor membre să permită persoanelor cărora le-au acordat statutul de beneficiar al protecției subsidiare nu numai să poată să se deplaseze liber pe teritoriul lor, ci și să poată să-și aleagă locul de reședință**. În consecință, o obligație privind reședința impusă acestor persoane constituie o restricție privind libertatea de circulație garantată de directivă. Atunci când această obligație este impusă doar beneficiarilor protecției subsidiare care primesc ajutoare sociale, ea constituie în egală măsură o restricție în calea accesului acestor beneficiari la protecția socială prevăzută de dreptul Uniunii.

În acest context, Curtea subliniază că beneficiarii protecției subsidiare nu pot fi supuși, în principiu, în ceea ce privește alegerea locului de reședință, unui regim mai restrictiv decât cel aplicabil persoanelor care nu au cetățenia UE și care au reședința în mod legal în statul membru respectiv, și nici, în ceea ce privește accesul la ajutorul social, unui regim mai restrictiv decât cel aplicabil resortisanților aceluiași stat.

¹ Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO L 337, p. 9).

² Statutul de protecție subsidiară poate fi acordat persoanelor care nu au cetățenia UE și care nu sunt calificate drept refugiați dar care, pentru motive serioase și dovedite, au nevoie de protecție internațională.

Cu toate acestea, Curtea apreciază că este posibilă impunerea unei obligații privind reședința doar beneficiarilor protecției subsidiare în cazul în care aceștia nu se află într-o situație obiectiv comparabilă, în raport cu obiectivul urmărit de reglementarea națională respectivă, cu cea a persoanelor care nu au cetățenia UE și care au reședința în mod legal în statul membru în cauză sau a resortisanților aceluși stat.

În continuare, Curtea recunoaște că deplasarea beneficiarilor prestațiilor sociale sau concentrarea lor inegală pe teritoriul unui stat membru poate implica o repartizare inadecvată a sarcinii financiare legate de aceste prestații între diferitele instituții competente în materie. Totuși, o asemenea repartizare inegală a sarcinilor nu este în mod deosebit legată de calitatea eventuală de beneficiar al protecției subsidiare a persoanelor care primesc prestații sociale. În aceste condiții, **directiva se opune impunerii unei obligații privind reședința doar beneficiarilor statutului conferit prin protecția subsidiară în vederea realizării unei repartizări adecvate a sarcinilor legate de prestațiile în discuție.**

În schimb, Curtea arată că instanța germană va avea sarcina de a verifica dacă beneficiarii protecției subsidiare care primesc ajutor social se confruntă cu dificultăți mai mari de integrare decât persoanele care nu au cetățenia UE și care au reședința în mod legal în Germania și primesc ajutor social. În ipoteza în care aceste două categorii de persoane nu sunt într-o situație comparabilă din perspectiva obiectivului care vizează facilitarea integrării persoanelor care nu au cetățenia UE în Germania, **directiva nu se opune impunerii, în sarcina beneficiarilor statutului conferit prin protecția subsidiară, a unei obligații privind reședința în vederea promovării integrării lor**, și aceasta, chiar dacă această obligație nu se aplică altor persoane care nu au cetățenia UE și care au reședința în mod legal în Germania.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106